

Beretning 1888 Side 25 Sp. 2, Side 26 Sp. 1, Side 31 Sp. 2, Side 33 Sp. 2, Side 34 Sp. 2—3; 1889 Side 20 Sp. 2) og genfindes i § 1 i det af Lagtinget vedtagne Forslag (Beretning Side 22). Endelig har den samme Opfattelse — saaledes som ovenanført — ligget til Grund for den af Lagtinget i 1902 paatænkte Ordning af Forholdet.

Ud fra denne Opfattelse var det ogsaa, at Amtet efter 1889 slog ind paa den senere brugte (i Ministeriets Skrivelse af 21. Marts 1896 ommeldte) Formulering, hvorved det udtales i Bevillingen, at Indehaveren er pligtig til at finde sig i de Indskrænkninger, som senere fastsættes ved Lov.

Der synes imidlertid ikke at være særlig Grund til at betvivle, at det, selv om en saadan Klausul ikke er tilføjet i Bevillingen, maa staa Lovgivningsmagten frit til enhver Tid at sætte de Grænser for Bevillingshavernes Adkomst, som findes rigtige af Samfundshensyn. I selve de ældre Bevillinger udtales der ikke noget som helst om deres Varighed, men siges kun, at da N. N. for Amtet „har godtgjort, at han er i Besiddelse af de til Handelsberettigelses Erhvervelse i Almindelighed foreskrevne Egenskaber“, meddeles der ham Beviling til o. s. v. Bevillingen fremtræder saaledes kun som, hvad der under Forhandlingerne om Lov af 3. Marts 1860 betegnedes som: en *særlig Legitimation* for, at Indehaveren opfylder visse i Lovgivningen foreskrevne Betingelser. Heller ikke Loven af 1860 afgiver formentlig nogen Støtte for den Opfattelse, at der ved Bevillingen gives vedkommende nogen *Sikkerhed* for, hvor længe Adgangen til at drive den i Bevillingen nævnte Næring skal være, og navnlig endog Sikkerhed imod selve Lovgivningsmagtens Bestemmelser; og efter de Forhandlinger, der gik forud for Loven, synes det ogsaa ganske uantageligt, at det den Gang skulde have ligget i nogens Tanke, at Bevillingen skulde yde Indehaveren nogen Garanti for, at ikke Næringsadkomsten kunde indskrænkes eller helt ophæves ved ny Lov. Naar Spørgsmaalet stilles, saaledes som det formentlig bør stilles, nemlig: hvor længe kan den ifølge Lov 3. Marts 1860 givne Bevilling have Gyldighed? kan der formentlig ikke være Tvivl om, at dette Spørgsmaal kun kan besvares med: i alt Fald ikke længere end, indtil Lovgivningsmagten tager anden Bestemmelse om den omhandlede Næring.

Ligesom der saaledes ikke synes af Hensyn til *Retsspørgsmaalet* at være noget til Hinder for nye Lovbestemmelser, saaledes synes det heller ikke, at *Billighedshensyn* have nogen Vægt til Fordel for de 4 paagældende ældre Bevillingshavere. Det er en ren Tilfældighed, at der ikke i deres Bevillinger er tilføjet en saadan Klausul som i de senere Bevillinger; og naar man — hvad *alle* ere enige om — ikke finder nogen Betænkelighed ved at lade de yngre Bevillingshavere gaa ind under de Regler, som en ny Lov maatte foreskrive, synes ganske det samme, set fra et Billigheds-Standpunkt, at maatte gælde de ældre. Imellem dem og de yngre Bevillingshavere er der i Virkeligheden kun den Forskel, at disse i kortere Tid have nydt den Fordel og Indtægt, som Benyttelsen af Bevillingerne have medført, hvorimod de ældre have nydt den i længere Tid og oven i Købet have haft den særlige Fordel, som har været en Følge af Indskrænkningen af Bevillingernes Antal.